

Horkosladké esencie

BAJA DOLCE

VENUS
PRES S

*Horkosladké
esencie*

Baja Dolce: Horkosladké esencie

Vydanie prvé

Copyright © 2020 Baja Dolce

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s.r.o.,

Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,

www.venupress.sk v roku 2020 ako svoju 1. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava:

Stela Solčianska a Majka Danihelová

Ilustrácia a obálka: Natália Ševčíková

Sadzba a grafická úprava: Denisa Kancírová

Tlač a väzba: FINIDR s.r.o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-99972-00-2

VENUPRESS

Bratislava 2020

BAJA DOLCE

*Horkosladké
esencie*

KTOVIE, KTO KOHO
VODÍ NA POVRÁZKU.
ČI LÁSKA OSUD
A ČI OSUD LÁSKU?

William Shakespeare

I. KAPITOLA

Zbožňujem čučoriedky. Sused ich mal v sadoch vždy veľa a mňa neodradil ani plot, ktorý som cestou k nim musela prekonať. Dávala som si pozor, aby som sa príliš nezafúľala, lebo by ma maminka vyhrešila.

Ukrytá medzi kríkmi, ticho ako mladá srnka, som ochutnávala sladké bobule a spokojne sa usmievala.

Nejaké som si nazbierala i na cestu domov. Do mojich malých rúk sa ich však mnoho nezmestilo.

Nevadí. Prídem aj zajtra.

Tichučko som sa vracala k plotu, keď som začula hlasy. Zľakla som sa.

Hlasy boli hlučné a príliš blízko. Chlapci a dievčatá vykračovali po chodníku neďaleko mojej skrýše a nahlas sa na niečom smiali.

Myslela som si, že ma nezbadajú, no moje biele šatôčky v zelených kríkoch pritiahli ich pohľady.

„Zlodejka! Zlodejka!“ kričali na mňa, ukazujúc prstami. Zhíkla som a rozbehla sa pozdĺž susedovho pozemku. Hľadala som, kadiaľ utiecť.

Čo ak sused začuje ich výkriky a chytí ma? Čo ak na mňa vypustí psy? Joj, len to nie!

S plným priehrštím obľúbeného ovocia sa bežalo ťažko a ešte ťažšie sa mi preskakovalo cez plot.

Nehodlala som stratit ani jednu bobuľku a to sa mi

stalo osudným. Ako som preliezala cez vratké oplodenie, šmykla som sa a spadla na zem.

Oškrela som si ruky a rozpučila všetko ovocie. Doudierané telo ma bolelo a neubránila som sa slzám, ktoré ma pálili v očiach.

„Zlodejka, zlodejka!“ Hlasy sa ku mne približovali a ja som sa pozrela ich smerom zahmleným zrakom.

„Prestaňte! Nechajte ju!“ zahriakol ich jeden chlapec. „Chodte k jazeru, hneď za vami prídem.“

Chlapec pristúpil ku mne a podával mi ruku. „Pod', postav sa. Musíš odísť, lebo keď ťa chyťí starý, budeš mať zle.“

Utrela som si oči, potiahla sopeľ a s odutou spodnou perou som sa chytila ponúkanej ruky.

Poznala som ho z videnia. Stretávala som ho v kostole i v meste. S úľavou som zistila, že jeho kumpáni odišli.

„Nemusíš mi pomáhať,“ odvrkla som, keď sa mi aj s jeho pomocou podarilo vstať, a rukami som si oprášila kamienky z kolien.

„A ty mi nemusíš ďakovať,“ odvetil pobavene. Bol odo mňa o dve hlavy vyšší a asi o rok starší, pozeral sa na mňa však milo. Mal pekné modré oči, podobné jazeru na poludnie. Ihneď mi prišlo ľúto, že som sa naňho osopila.

„Ďakujem,“ povedala som zahanbene.

„Za málo. Bývaš v Gaštanovej aleji, však?“

„Áno. Ako vieš?“ spýtala som sa a znovu si utrela oči, lebo tie hnusné slzy stále tiekli. Hanbila som sa pred ním, no štípali ma doudierané ruky a mrzela ma strata čučoriedok.

„Pod'. Odprevadím ťa na rázcestie. Nemôžeme tu

teraz postávať,“ vravel a ja som prikývla. Po ceste som si uvedomila, že moje biele šatôčky boli špinavé od zeminy a fľakaté od rozpučeného ovocia.

Hanba-nehanba, rozplakala som sa zas a nahlas.

„Prečo plačeš?“ spýtal sa zvedavo.

„Zašpinila som sa a maminka ma vyhreší,“ priznala som, pot'ahujúc nosom.

„Tvoja mama je pani Gillová, pravda?“

„Ako to, že vieš, kde bývam a kto je moja maminka?“ Smrkla som a pozrela sa naňho.

„Sme skoro susedia. Delí nás len jeden les. A tvoja mama je v zastupiteľstve rady mesta ako moji rodičia.“

„Aha. Dobre.“

„Tak už neplač. Povedz mame, že si utekala pred diviakom a že si spadla. Ja som minule povedal našim to isté, keď som prišiel domov celý obitý. Namiesto toho, aby mi vynadali, ma zobrali do mesta na zmrzlinu a boli radi, že sa mi nič vážne nestalo.“

„Naozaj t'a naháňal diviak?“

Po mojej otázke sa hlasno zasmial. „Ale kdeže! Len som s chlapcami jazdil na bicykli a spadol som. Klamať sa nemá, ale naši by mi isto vynadali, lebo som si zničil nové nohavice.“

„Máš pravdu, klamať sa nemá,“ súhlasila som. Chlapcovo rozprávanie ma však zaujalo natoľko, že som prestala plakať.

„Neospravedlňuje ma, že som klamal, ale bolo to lepšie, ako priznať pravdu a dostať trest.“

„Ja ale nechcem klamať a nechcem ani dostať trest.“

„Tak si budeš musieť vybrať.“

Rozmýšľala som nad jeho slovami, keď sme sa ocitli na rózcestí. Zastali sme a ja som sa pozrela do jeho veselej tváre.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa s úsmevom.

„Linda. Linda Gillová. A ty?“

„Daniel Reed, ale volaj ma Dan. Znie to lepšie.“

„Tak ty ma volaj Lin.“

„To znie pekne. Ale keby si chcela, mohol by som ťa volať aj Čučoriedka,“ povedal zvesela a zasmial sa.

„Nesmej sa mi,“ našpúlila som peru a už-už hrozilo, že sa znovu rozplačem.

„Prepáč, len som žartoval. Lin je pekné meno.“

„Ďakujem, že si mi pomohol. Domov to už zvládnem.“

Daniel sa na mňa povzbudivo pozrel. „Nemáš za čo. Už musím, no keď chceš, môžeš ísť so mnou zajtra do jedného sadu, kde nie sú ploty a ani ostrážití susedia. Čo ty na to?“

Pozeral na mňa kamarátsky a milo a ja som mu nakoniec na jeho návrh pritakala.

„Fajn. Stretneme sa na poludnie pod starým dubom. Vieš, kde to je?“ Znovu som prikývla a on na mňa žmurkol. „Tak zatiaľ ahaj.“

„Ahaj a pozor na diviaky!“ Zamávala som mu. Na mojej uplakanej tvári sa konečne zjavil úsmev.

S Danielom sme sa na druhý deň stretli. Síce sa na mňa maminka hnevala za špinavé šaty, lebo som jej nakoniec povedala pravdu, ten deň však mala veľa práce a pustila ma.

Dan ma čakal pod dubom a svoj sľub dodržal.

Vzal ma ďaleko od Gaštanovej aleje a lesov. Zdalo sa mi, akoby sme kráčali celú večnosť, keď sa pred nami zjavil obrovský sad plný sladkých hrušiek, čerešní, marhúľ a jablk.

„Tento sad patrí môjmu starému otcovi a môžeš sem prísť, kedy len chceš,“ povedal Dan a rukou ukazoval na nekonečný raj rozprestierajúci sa pred nami. Takto nejako som si ho predstavovala z rozprávania mojej starej mamy.

V ten deň som bola veselá. Daniel bol zábavný a milý. Vravel mi o svojich rodičoch a o práve narodenej sestričke Adelke. Ja som nemala ani bračeka a ani sestričku, čo mi na chvíľu prišlo ľúto.

Dan ma objal okolo pliec a povedal, že dobrí priatelia môžu súrodencov nahradiť. Vraj sa tejto roly rád zhostí a bude mi dobrým priateľom, ak budem chcieť.

Prečo by som to odmietla? Vedť ma vzal do raja...

Tak vzniklo silné priateľstvo a puto. Trávili sme spolu veľa času, hoci kvôli mne zanedbával ostatných kamarátov, tých, ktorí sa mi smiali a nadávali mi. Daniel ma s nimi chcel zoznámiť, no ja som po tom netúžila. Nemala som rada tunajšie deti a ony nemali rady mňa. Preto bolo priateľstvo s Danom pre mňa zázrak.

Už som sa nemusela túlať Údolím sama. Vždy bol so mnou on, jeho dobrá nálada a prísľub všemožných dobrodružstiev.

2. KAPITOLA

Údolie, malé mestečko obklopené lesmi, lúkami i úrodnými poľami, bolo z jednej strany skryté v náručí hôr a z druhej strany až za Lodenicou obmývané oceánom.

Kedysi dávno obe mestá v Zálive, Údolie i Lodenica, prosperovali aj vďaka svojej strategickej polohe, úrodnej pôde a hospodárskej samostatnosti. Moji prastarí rodičia sa sem prisťahovali ešte počas prvej svetovej vojny, tak ako mnoho iných urodzených rodín či zbohatlíkov. Rod Gillovcov bol známy šľachtickým rodokmeňom a takzvanou modrou krvou, ako mi s pýchou zvykla prízvukovať mama. Babička však na svoje zdedené spoločenské postavenie nikdy neďbala. Často mi vpravievala, že bolo pre ňu skôr bremenom ako odmenou.

Mne naša rodinná história pripadala zaujímavá a veľmi romantická. Rada som čítala rodinné rodomene a v knižnici som ešte radšej hľadala v archívoch staré kroniky vážených rodov.

„Môj prastarý otec Ferdinand Gill bol vojenským plukovníkom. Mojej prastarej mame Gréte sa vraj dvoril dva roky, kým mu konečne povedala áno a vydala sa zaňho,“ čítala som nahlas Danielovi, ktorý sa v knižnici nudil a v divnej polohe s nohami na tabu-

retke skoro zaspal. „Pozri, tu sú fotky. Moja stará mama sa podobá na svoju mamu. Našťastie. Pradedko nebol zrovna fešák. Dan, Danko... Vieš, nad čím občas uvažujem? Čo keby bol prastarý otec môjho prastarého otca zdedil kráľovskú korunu? V tom období bol síce až tridsiatym ôsmym následníkom trónu, ale čo keby? Bolo by veľmi vzrušujúce, keby som mohla povedať, že som zo starej kráľovskej rodiny.“ Zasnívala som sa s očami dokorán.

Vtedy mi história rodu Gillovcov pripadala ako z rozprávky, ktorej som bola súčasťou, hoci som bola len dieťaťom.

Roky ubiehali a z dieťaťa sa stala tínedžerka s novými problémami a pohľadmi na svet, hoci ten malý svet navôkol, ktorý som poznala, sa takmer vôbec nezmenil.

Stále tu žili starí obyvatelia Údolia, vlastníci lesov a pôd, majstri, remeselníci a staré urodzené rody, medzi ktoré patrila i naša rodina, pričom priezvisko si po svadbe ponechala stará mama i moja mama.

Obom to rozhodnutie zrejme prinieslo smolu. Stará mama tvrdila, že jej manželstvo s dedkom bolo náročné a nie práve šťastné. Mamino manželstvo sa zase ocitalo na pokraji krachu. S otcom sa pravidelne hádali a ja som to nemohla počúvať.

Od problémov doma som často utekala k jazeru, do lesov alebo na čistinku. Terapiou aj koníčkom sa mi stal notes a pero. Písala som všetko, čo mi zišlo na

um, a vznikal z toho denník s trochou fantázie a fikcie.

Často som utekala aj za svojou starkou Olíviou, ktorej som čítala všetko, čo som napísala. Vždy ma podporovala vo všetkom, čo ma dokázalo nadchnúť. Nepoznala som človeka, ktorý by prečítal viac kníh ako ona. Túžila som po tom istom. Prežiť dlhý život plný romantických kníh a príbehov. Na to mi starká vravievala: „Lepšie by bolo, keby si prežila dlhý romantický život, ktorému by sa žiadna kniha nevyrovnala.“ Vtedy som však bola ešte mladá a nerozumela som jej slovám. Niekedy človek potrebuje dozrieť, aby pochopil.

S Danielom sme sa tradične každý rok pýtali jeden druhého, čím chceme byť.

Keď som bola mladšia, chcela som byť speváčkou, herečkou alebo modelkou. Daniel vtedy túžil byť astronautom alebo pilotom. No čím sme boli starší, tým boli naše vysnívané povolania reálnejšie.

Posledné dva roky sme obaja rozhodne trvali na svojich voľbách. Ja som chcela študovať žurnalistiku a neskôr pracovať ako novinárka a Daniel sa túžil stať doktorom a pomáhať ľuďom. Rozhodnutie o našej budúcnosti bolo viac-menej nutné kvôli prihláškam do prípravných škôl na súkromné akadémiie. Daniel, keďže bol o rok starší, podával prihlášku skôr a potom sme spolu trpeli, akú odpoveď dostane.

Samozrejme, že ho prijali. Veľmi sme sa tešili.

S krikom sme bežali cez mesto, smiali sme sa ako dvaja idioti a mysleli si, že nám patrí celý svet. Vtedy pre nás nebolo nič nemožné a verili sme, že naše sny sa stanú skutočnosťou.

Po ceste domov sme boli zadychčaní a spotení. Leto bolo v najväčšej sile a Daniel dostal jeden zo svojich excelentných nápadov. Schytil ma na chodníku za ruky a vbehol so mnou do poľa, kde prúdy vody zavlažovali pôdu. Nakoniec to pri silných horúčavách nebol najhorší nápad, hoci som mala tričko úplne premočené. Smiali sme sa a naháňali sa medzi kvapkami, tancovali a spievali.

Potom som si v kaluži plnej blata uvedomila, čo Danovo prijatie do školy znamená. Odíde a už nikdy to nebude ako predtým.

Nebude mi večer hádzať do okna kamienky, aby upútal moju pozornosť. Nebude vyliezať do mojej izby po železnej konštrukcii na ruže. Nebude ma čakať pod dubom, nebudem mať s kým narúšať pokoj v uliciach Údolia... Daniel bude odo mňa vzdialený niekoľko stoviek kilometrov.

„Čo sa deje?“ spýtal sa zadychčaný a zrazu celkom vážny. Hľadel na mňa skoro dospelým pohľadom a ja som si uvedomila, ako sme sa spoločne každým krokom posúvali k dospelosti.

„Nikdy to už nebude také ako doteraz,“ povedala som a premáhala slzy. Veľké dievčatá predsa neplačú.

Na dospelosť som sa tešila. Znamenala pre mňa samostatnosť, slobodu a vlastné rozhodnutia neovplyvniteľné rodičmi. No teraz, keď som hľadela do prieračne modrých očí svojho najlepšieho kamaráta,

som si predstavila všetko, čo tu budeme musieť kvôli našej dospelosti zanechať.

„Bude to lepšie, uvidíš,“ vyslovil s prísľubom a nastavil mi ruku, aby som sa jej chytila. Vždy som mu dôverovala, a tak som prehltila slzy, usmiala sa, vložila dlaň do jeho a on si ma stiahol do objatia, stojac v kaluži pod prúdom závlahy.

Naším detským dušiam to bolo jedno.

3. KAPITOLA

Rok ubehol ako voda pomedzi rozťahnuté prsty. Doma bola atmosféra na nevydržanie. Otec sa nakoniec zbalil a odsťahoval do Lodenice. Nezazlievala som mu to. Z celej situácie som však bola zmätená a smutná. Ocitla som sa zoči-voči voľbe, ktorú som skôr či neskôr musela podstúpiť. Mama alebo otec.

So starou mamou som sa o svojom rozhodovaní nemohla rozprávať. Jej zdravotný stav bol čoraz horší. Už sa nevedela pohybovať sama, ostala odkázaná na invalidný vozík, na mňa s mamou a na zdravotnú sestru, ktorá sa o ňu starala.

Z Údolia som túžila odísť, no zároveň som sa bála. Ak ma prijmú do školy, budem sa musieť presťahovať k otcovi, ak ma neprijmú, ostanem.

Aké ľahké...

Čo som vlastne chcela? V kútiku duše som si priala to prvé. Písanie sa stávalo mojou hlavnou náplňou práce vo voľnom čase, pokiaľ neprišiel domov Daniel. Vtedy som dala notes bokom a nasávala som jeho školské zážitky a nadšenie.

Ležali sme na gauči v záhradnom domčeku v sade Danielovho starého otca a so zatajeným dychom som počúvala o novej škole, profesoroch a spolužiakoch. Čím viac mi ospevoval štúdium, ktoré ho pripravovo-